

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobkyně: zastoupena JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou, se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2010, č. j. MK 18299/2010 OPP, sp. zn. MK-S 9887/2010 OPP,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 6. 9. 2010, č. j. MK 18299/2010 OPP, sp. zn. MK-S 9887/2010 OPP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 7 760 Kč, a to do rukou její zástupkyně JUDr. Jany Kašpárkové, advokátky, do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Elektronickým podáním ze dne 5. 8. 2010 se žalobkyně obrátila na povinný subjekt Národní památkový ústav s žádostí o poskytnutí informací, „*kde (na jaké konkrétní elektronické adrese) zveřejňuje povinný subjekt v souladu s ust. § 5 odst. 3 zák. č. 106/1999 Sb. informace poskytnuté na žádost způsobem umožňujícím dálkový přístup.*“

Povinný subjekt žalobkyni zaslal dopis č. j. NPÚ-302/6378/2010 ze dne 9. 8. 2010 a v něm k její žádosti o informaci uvedl:

„Obsahem ustanovení § 5 odst. 3 InfZ není zavedení fixní (elektronické) adresy, na níž by byly zveřejněny informace. Obsahem předmětného ustanovení je stanovení času – lhůty, do níž je povinný subjekt povinen zveřejnit informace poskytnuté na žádost způsobem umožňujícím dálkový přístup. Předmětná lhůta je stanovena 15 dní. Dále je podstatné, že se nejedná se o jakoukoliv (sic!) požadovanou informaci, ale o informaci specifikovanou v předchozím odstavci 2 předmětného ustanovení 5 InfZ. To znamená, že se může jednat o zpřístupnění právních předpisů, vydávaných v rámci působnosti povinného subjektu anebo o seznamy hlavních dokumentů, zejména koncepční, strategické a programové povahy, které však mohou být poskytnuty podle tohoto (InfZ). Zpřístupněním se má na mysli také umožnění do dokumentů nahlédnout v úředních hodinách v sídle povinného subjektu.

To znamená, že pokud žadatel v rámci podání žádosti podle InfZ uvede, že hodlá odpověď na žádost, týkající se poskytnutí informací ve smyslu uvedeného § 5 odst. 2 InfZ, vyžvednout způsobem umožňujícím dálkový přístup, stanoví se pro tento (individuální) účel žadateli dálkový přístup.“

Následně žalobkyně v podání ze dne 12. 8. 2010 uvedla, že podává odvolání proti rozhodnutí č. j. NPÚ-302/6378/2010 ze dne 9. 8. 2010, neboť z obsahu přípisu je zřejmé, že povinný subjekt vyžádanou informaci nechce poskytnout z důvodu, že takovou povinnost nemá. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je vydáno v rozporu se zákonem, neboť do působnosti povinného subjektu patří i informace o tom, jak plní své povinnosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), zveřejněním informací poskytnutých na žádost.

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku postup povinného subjektu při vyřizování žádosti žalobkyně o poskytnutí informací potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že posoudil odvolání žalobkyně ze dne 12. 8. 2010 dle jeho obsahu jako stížnost na postup Národního památkového ústavu při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích. Dále žalovaný konstatoval, že Národní památkový ústav dne 9. 8. 2010 poskytl žalobkyni informace v dostatečném rozsahu, a to v souladu s § 5 odst. 3 zákona o informacích, jak žádala. V poskytnuté informaci je popsán způsob, jak získat individuální dálkový přístup k informacím. S konstatováním žalobkyně, že Národní památkový ústav měl poskytnout informace, jak plní povinnosti dle zákona o informacích, se žalovaný neztotožnil. Dotaz žalobkyně jasně směřoval k podání informace o tom, kde povinný subjekt informace zveřejňuje v souladu s § 5 odst. 3 zákona o informacích. Tuto informaci Národní památkový ústav žalobkyni poskytl.

Přezkoumání tohoto rozhodnutí se žalobkyně domáhá podanou žalobou. V té uvádí, že přípis povinného subjektu, který obdržela v reakci na svou žádost o poskytnutí informací je nesrozumitelný a zmatečný. Dle žalobkyně je přesto z přípisu zřejmé, že povinný subjekt je názoru, že nemá povinnost zveřejňovat informace poskytnuté na žádost způsobem umožňujícím dálkový přístup a že odmítá informaci žalobkyni poskytnout. Přípis žalobkyně považuje za formálně vadné rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Dále žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že Národní památkový ústav dne 9. 8. 2010 poskytl žalobkyni informace v dostatečném rozsahu, neboť jí žádné informace, o které žádala, poskytnuty nebyly, resp. požadovaná elektronická adresa jí sdělena nebyla. Dále žalobkyně uvádí adresy internetových stránek Krajského úřadu Jihomoravského kraje a Krajského úřadu Středočeského kraje, na nichž jsou zveřejněny informace poskytnuté na žádost.

Závěrem žalobkyně uvádí, že její žádost o poskytnutí informací byla srozumitelná, což dokládá tím, že jí povinný subjekt nevyzval k upřesnění žádosti. Žalobkyně má za to, že jí požadované informace poskytnuty nebyly. Pokud požadované informace nemá povinný subjekt k dispozici, mělo být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalobkyně je názoru, že takové rozhodnutí, byť formálně vadné, vydáno bylo, mělo proto být žalovaným rozhodnuto o jejím odvolání, nikoli v režimu stížnosti podle § 16a zákona o informacích.

Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení, které zároveň vyčíslila.

Žalovaný, ač urgován, se k podané žalobě nevyjádřil.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť dospěl k závěru, že jsou dány důvody k postupu dle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V projednávané věci žalobkyně požádala s odkazem na § 5 odst. 3 zákona o informacích o poskytnutí informace spočívající v adrese internetové stránky, na které zveřejňuje Národní památkový ústav informace poskytnuté na žádost způsobem umožňujícím dálkový přístup. Předmětem žádosti žalobkyně tedy byla jí specifikovaná adresa internetové stránky.

Jedná-li se o žádost o poskytnutí informace podle zákona o informacích, poskytuje zákon o informacích povinnému subjektu tři možnosti, jak s podanou žádostí naložit:

1. Vydá rozhodnutí (usnesení) o odmítnutí žádosti.
Podle § 15 odst. 1 zákona o informacích, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Stejně tak podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o informacích v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.
2. Žádost odloží.
Podle § 14 odst. 5 písm. a) zákona o informacích povinný subjekt posoudí žádost a brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží. Stejně tak podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli. Obdobně i v případě, že povinný subjekt za poskytnutí

informace požaduje úhradu, podle § 17 odst. 5 věta druhá zákona o informacích, pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží.

3. Informaci poskytne (popřípadě předloží žadateli licenční nabídku).

Podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o informacích povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Povinný subjekt (Národní památkový ústav) žalobkyni na její žádost o informace nesdělil žádnou adresu internetové stránky, ani nevydal rozhodnutí (usnesení) o odmítnutí žádosti, ani žádost neodložil [§ 14 odst. 5 písm. a) a c) zákon a informacích].

V projednávané věci je nesporné, že povinný subjekt adresu internetové stránky specifikované v žádosti o informace žalobkyni neposkytl. Je rovněž nesporné, že podanou žádost povinný subjekt neodložil. Žalobkyně však činí v žalobě sporným, zda bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí její žádosti o poskytnutí informací.

V této souvislosti je vhodné připomenout ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, stejně jako náhled doktrinální, podle nichž pojem „rozhodnutí“ je označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy. „*Nevadí, že správní orgán popřípadě vyřídil věc toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalejším rozhodnutím bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Stejně tak může být akt podroben soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně vůbec neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou*“ (Bureš/Drápal/Mazanec, *Občanský soudní řád, komentář*, 5. vydání, C. H. Beck, Praha 2001, str. 1041-1042). „*Není tedy podstatné, jak je příslušné rozhodnutí označeno (rozhodnutí, usnesení, rozsudek, jmenování, výměr, příkaz atd.), nýbrž skutečnost, že orgán veřejné moci tímto svým aktem autoritativně a pravomocně zasáhl do právní sféry navrhovatele, tj. tímto rozhodnutím došlo ke vzniku, změně nebo zániku oprávnění a povinností fyzické nebo právnické osoby*“ (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 16/96, in: *Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení*, sv. 7, C. H. Beck, 1997, str. 327 a 328, z novější judikatury obdobně usnesení sp. zn. IV. ÚS 233/02, sv. 27, str. 337 a násl.).

Lze tedy učinit závěr, že pojem „rozhodnutí“ je třeba chápat jako jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení.

Na žádost žalobkyně o poskytnutí informací povinný subjekt reagoval dopisem, jehož obsah je citován výše a v němž neuvádí nic jiného, než předestírá vlastní interpretaci § 5 odst. 3 zákona o informacích.

Tento dopis, který neobsahuje jiné sdělení než právní výklad povinného subjektu týkající se § 5 odst. 3 zákona o informacích nelze považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť byť tzv. mezi řádky by snad bylo lze usoudit, že žádosti žalobkyně o poskytnutí informací nehodlá povinný subjekt vyhovět, o evidentní, jasnou a srozumitelnou negativní reakci orgánu veřejné moci na vznesený požadavek se nejedná.

Proto napadla-li žalobkyně tento dopis odvoláním, žalovaný správně její podání vyhodnotil jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Chybně však vyhodnotil, že se jedná o stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích. Žalovaný měl správně posuzovat podání žalobkyně jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích.

Podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích se totiž jedná o stížnost podávanou v případě, že žadateli byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Taková situace však v posuzované věci nenastala, neboť žalobkyně požadovala sdělení konkrétní adresy internetové stránky, žádná adresa internetové stránky jí však povinným subjektem sdělena nebyla. Proto bylo na místě zabývat se podáním žalobkyně jako stížností podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích, kterou lze podat v případě, že po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla žadateli poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Zdejší soud se nemůže ztotožnit ani s výrokem rozhodnutí žalovaného, který postup povinného subjektu potvrdil. Možnosti, jak zákon o informacích dovoluje povinnému subjektu s žádostí o poskytnutí informací naložit, jedná-li se o žádost podle zákona o informacích, jsou tři a podrobně jsou popsány výše (odmítnutí žádosti, odložení žádosti, poskytnutí informace). Žádost žalobkyně o poskytnutí informací však povinný subjekt nevyřídil žádným ze tří způsobů, které zákon připouští. Za této situace žalovaný nemohl postup povinného subjektu potvrdit, neboť postup povinného subjektu byl zjevně nezákonný.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy postup povinného subjektu, u kterého je zjevné, že neodpovídá žádné z možností, které zákon o informacích stanoví pro vyřízení žádosti o poskytnutí informací, nemůže potvrdit.

V posuzované právní věci podala žalobkyně dne 12. 7. 2011 návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Tímto návrhem se žalobkyně domáhala, aby zdejšímu soudu bylo příkázáno ve lhůtě 3 dnů od doručení usnesení Nejvyššího správního soudu nařídit jednání v této věci tak, aby se konalo nejpozději do 15 dnů ode dne nařízení jednání.

Zdejší soud k návrhu na určení lhůty k nařízení jednání uvádí, že volil možnost, kterou mu poskytuje § 174a odst. 3 věta druhá zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení smí soud na místo předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o učiněném návrhu na určení lhůty sám ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení návrhu požadovaný úkon učinit. Zdejší soud sice ve lhůtě 30 dnů nenařídil ve věci jednání tak, aby se konalo nejpozději do 15 dnů ode dne nařízení, ale učinil úkon význačnější, než žalobkyně požadovala. Zatímco žalobkyně požadovala toliko nařízení jednání, soud ve lhůtě 30 + 15 dnů učinil úkon, jímž je řízení skončeno, tedy úkon spočívající ve vydání rozsudku. Soud v posuzované věci shledal důvody pro rozhodnutí bez jednání [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Tyto důvody zjistil z obsahu správního spisu, který žalovaný soudu předložil po opakované urgenci dne 22. 7. 2011.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 2 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to 20 % z částky 4800 Kč, tj. 960 Kč. Žalobkyni

tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 7 760 Kč. Žalobkyně si rovněž nárokovala náklady na poštovné a obálku v souvislosti s placením soudního poplatku, náklady zástupkyně na další poradu s klientem přesahující jednu hodinu a cestovné v souvislosti s první a s další poradou s klientem. Pokud jde o náklady na cestovné a na další poradu s klientem, žalobkyně, ani její zástupkyně nedoložila, že by se porada s klientem (ať už první nebo další) vůbec uskutečnila a že by se uskutečnila v sídle zástupkyně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tyto náklady nárokovala již v žalobě, nic jí nebránilo je soudu doložit již při podání žaloby. Žalobkyně tak ovšem neučinila ani při podání žaloby, ani později. Jí uplatněný nárok se tak pohybuje jen v rovině tvrzení, a proto v případě nákladů na cestovné a na další poradu s klientem nebylo při absenci jakéhokoli podkladu, v němž by měly oporu, prokázáno, že by se jednalo o náklady „důvodně vynaložené“ ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Pokud jde o náklad na poštovné a obálku v souvislosti s placením soudního poplatku, podle § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti; podle § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Soudní poplatek tak byl splatný již při podání žaloby. Náklad na pozdější zaplacení soudního poplatku (další poštovné, další obálka) proto nelze pokládat za náklad „důvodně vynaložený“ ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Nadto soud poté, co nebyl poplatek zaplacen při podání žaloby vyzval k zaplacení soudního poplatku zástupkyní žalobkyně (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004-69, publikován pod č. 726/2005 Sb. NSS, k dispozici též na www.nssoud.cz) a její náklady na poštovné a obálky jsou kryty paušální částkou náhrady výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a jsou již zahrnuty v přiznaných nákladech na právní zastoupení. To, zda soudní poplatek na výzvu soudu adresovanou zástupkyní žalobkyně, uhradí zástupkyně nebo žalobkyně samotná, je pak věcí smluvního vztahu mezi zmocněnkyní a zmocnitelkou. Jak již bylo uvedeno, zmocněnkyně má náklad krytý paušální částkou, a pokud se zmocněnkyně se zmocnitelkou dohodnou, že soudní poplatek zašle soudu zmocnitelka, nelze takovýto náklad pokládat za „důvodně vynaložený“, neboť jednak k takovému úkonu soud zmocnitelku (tj. žalobkyni) nevyzval, jednak – jak bylo již konstatováno výše – byl soudní poplatek splatný již při podání žaloby a žalobkyni (resp. její zástupkyni) nic nebránilo připojit kolkové známky přímo k žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.), a to ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V Praze dne 16. srpna 2011

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Aneta Petříková